

hørfalden, hvilket Princip er udtrykt i Lov af 12te April 1889; men denne Reservation, der navnlig kun vilde faa praktisk Betydning for Kunstværker, idet den almindelige Beskyttelsesfrist her udvides, synes i og for sig unaturlig. Anses den videre gaaende Beskyttelse nu for rimelig, er der formentlig ingen Grund til at nægte de ældre Værker den, undtagen hvor Tredjemands Ret herved vilde krænktes. Men hertil er der netop taget Hensyn i Paragraffens andet, tredje og fjerde Stykke. Paa en lignende Tanke hvile ogsaa Bestemmelserne i Lov af 21de Februar 1868 §§ 2—4, der blot ikke gennemføre Tanken fuldt ud.

Kun i eet Punkt vil formentlig den ny Lov medføre en Indskrænkning i tidligere bestaaende Rettigheder, nemlig med Hensyn til posthume, litterære og musikalske Værker, da disse vistnok ifølge Lov af 21de Februar 1868 § 1 beskyttes i 50 Aar fra den første Udgivelse, altsaa noget længere end her foreslaaet. Men naar henføres til, at dette Resultat dog beror paa en ret omtvistelig Fortolkning, og at den praktiske Virkning af denne Forskel sikkert vil blive faare ringe, turde det være ubetænkeligt ganske at bortse herfra.

I Paragraffens andet og tredje Stykke er taget Hensyn til den Tredjemand, som før Lovens Kundgørelse har foretaget eller paabegyndt en Gengivelse, som efter den gældende Ret var lovlig, enten fordi denne ikke hjemler Beskyttelse i den paagældende Retning, eller fordi de nu gældende kortere Frister for Rettens Varighed ere udløbne. Det er lignende Hensyn som det, der have givet sig Udtryk i Lov af 21de Februar 1868 §§ 2—4, men som der er ført ud over, hvad Djemedet kræver. Dette kræver nemlig kun,

at den ny Lovs Regler ikke paaføre saadanne Tredjemænd Tab, men ingenlunde, at enhver Beskyttelse efter den ny Lov udelukkes, fordi en Gengivelse tidligere lovligt er offentliggjort eller paabegyndt. Herom kan i øvrigt henvises til de tilsvarende Betragtninger, som ere fremsatte med Hensyn til Reglen i det oprindelige Forslags § 26.

I andet Stykke ere Ordene „udført eller“ udeladte som overflødige. I tredje Stykke er Bøgen ligesom i andet Stykke og i Overensstemmelse med Folketingsudvalgets Endringsforslag (1892) lagt paa Paabegyndelsen. Det er fundet rigtigt i dette Stykke udtrykkeligt at fremhæve, at Bevisbyrden maa paahvile den, der paastaar, at Handlingen er lovlig paabegyndt.

Paragraffens fjerde Stykke sigter navnlig til Regler som dem i § 9 om Oplagets Størrelse, Reglen i § 10 i Slutningen o. l., idet disse ikke bør komme til Anvendelse paa Forlagskontrakter o. l., som ere stiftede, før Loven træder i Kraft, altsaa under andre Forudsætninger.

Reglen i femte Stykke er ikke blot nødvendig, fordi en Anvendelse af de foreslaaede nye Arveregler vanstelig lader sig gennemføre, naar Arven efter den gældende Ret allerede er tilfalden bestemte Personer, men stemmer ogsaa med den almindelige arveretlige Grundsætning, at det er de ved Arveladerens Død gældende Arveregler, som ere bestemmende for Arvegangen.

Til § 39.

Denne Bestemmelse er vel strengt taget overflødig, men i al Fald uskadelig og afstørrer enhver mulig Tvivl om Lovens Forhold til Lov af 12te April 1889 om Teaterbrist i Kjøbenhavn.